

SMil til verden og ...

SMil Bladet har mødt SMil Københavns nybagte formand. Hun hedder Lone Nielsen og er 45 år. Kort før SMil's 25-års jubilæum opfordrer hun til at skabe åbenhed og en fordomsfri debat.

Tekst Lars K. | **Foto** Frank

"Aftalte vi ikke klokken 18.00?"

Jeg har stået på gaden med kolde tæer i snevejr og ventet på fotografen, som imidlertid viser sig at være ankommet i forvejen.

Da jeg kigger nærmere efter, kan jeg både se og høre drilleriet i hendes reprimande. Den mørkhårede kvinde med brillerne og det lune glimt i øjet rækker hånden frem.

"Lone," siger hun og klukker.

En helt almindelig kvinde

Lone Nielsen er nyvalgt formand for SMil i København. Hun ligner ikke nogen grum, sadistisk formand for en sammenslutning af seksuelle afvigere, der pisker hinanden og binder folk til trækors om natten. Hun ligner en helt almindelig kvinde.

Hun er i en mørk bluse med broderet mønster, et par mørke bukser og en diskret makeup. Hun ser afslappet ud. Jeg føler mig godt tilpas i hendes selskab, og hun virker engageret og imødekommende, mens hun levende fortæller om både sit arbejde, sin familie og sin seksualitet.

Til daglig er Lone pædagog og arbejder med udviklingshæmmede voksne. Hun er forlovet og har tre voksne børn.

Hun er tilflytter fra Sorø, og bor nu i København, hvor hun har både sin forlovede, sit job og sit liv med SMil.

Udover at være formand for SMil i København, arbejder Lone også frivilligt i SMil's

Bogcafé og er medlem af bestyrelsen for SISC, som hvert år arrangerer sommerlejre, hvor både danske og udenlandske sadomasochister udfolder sig seksuelt, og har mulighed for at møde hinanden.

Åbne ud mod verden

"Du er nyvalgt formand - hvad er din rolle i SMil?"

Hun tænker lidt, inden hun svarer:

"Jamen jeg skal jo umiddelbart være ansigtet udadtil, og vil gerne medvirke til, at vi i lidt højere grad, end hidtil, åbner lidt op ud mod verden."

"Og inviterer andre mennesker indenfor?"

"Ja, også det," nikker hun. "Vi kan sagtens blive dygtigere til at formidle det budskab, at vi rent faktisk er søde og rare mennesker herinde, som bare har en lidt anden seksualitet."

En seksualpolitisk forening

"Er det også SMil's rolle i fremtiden?"

"Jeg mener stadig, at vi er en forening med et seksualpolitisk standpunkt og et budskab, men jeg tror personligt ikke, at målet i dag er det samme, som da foreningen startede for 25 år siden. Jeg mener ikke længere, vi skal kæmpe i nær samme grad for vores ret til at udfolde vores seksualitet."

Hun smiler og prøver at abstrahere fra fotografen, som tydeligt er fascineret af hendes taske, der forestiller en højhælet støvle i gnistrende sort lak med nitter.

“Den kamp har nogen allerede vundet for os - stifterne af SMil, de homoseksuelle og mange andre, som dengang modigt gik på barrikaderne for at vise verden, at de var til. Vi er langt mere accepterede i dag, og derfor tror jeg, at vores rolle handler mere om at fortælle åbenhjertigt om, hvad det i grunden er, vi foretager os, så vi kan få kastet lidt lys over alt det mørke og mystiske.”

Med et smil tilføjer hun:

“Jeg kunne da også godt tænke mig, hvis vi kunne være med til at sprede åbenheden omkring SMil og sadomasochismen lidt ud over Københavns grænser. Man må også kunne være stolt af sin seksualitet i provinsen.”

Offentlig debat

“Åbenhed må også kunne virke skræmmende for nogle - forudser du ikke at møde modstand?”

“Jo, det gør jeg da, og jeg skal bestemt heller ikke revolutionere verden, eller gøre nogen utrygge. Vi har haft en både stabil og dygtig bestyrelse de seneste år, og jeg håber, at vi kan fortsætte det gode arbejde - men man må jo gerne prøve at påvirke tingene i en bestemt retning indefra, hvis man føler, man har noget, man gerne vil,” svarer hun diplomatisk.

“Men hvad mener du med åbenhed og seksualpolitiske budskaber? Skal SMil i avisen? Er det det, du siger?”

“Ja, det mener jeg faktisk, vi skal - eller rettere: Det ved jeg, at mange af os gerne vil; ikke mindst i forbindelse med SMil's kommende 25-års jubilæum, men også gerne via indslag i den daglige debat om seksualitet. Der er intet til hinder for, at vi kan afmystificere os selv og det, vi render og laver, hvis vi bare optræder lidt mindre tilkukkede.”

“Kan du forestille dig at føre debat om sadomasochisme via medier som aviser og Internettet? Kronikker i dagspressen for eksempel

“Ja, det kan jeg da sagtens forestille mig.”

Vi er ganske almindelige mennesker

Lone nærer ingen ambitioner om at blive et kendt ansigt eller om at blive set som “Fru SMil,” men hun mener, det er vigtigt, at vi ikke lever bag nedrullede gardiner:

“Jeg ser meget gerne, at vi gør det lidt mere tiltrækkende at komme herind og får vist folk, at vi er ganske almindelige mennesker, der bare eksperimenterer lidt friere, end mange er vant til.”

Hun tager en tår af kaffen, inden hun fortsætter:

“Jeg tror ind imellem, det er så banalt, at hvis bare man hører om mange andre, der gør noget anderledes, bliver det pludselig mere legalt at have lyst til det selv. Hvis vi kan udfylde den rolle, tror jeg vi har en vigtig mission.”

Mød hinanden

Lone har selv været aktiv sadomasochist i tre år. Før det, havde hun ikke gjort sig mange tanker om sadomasochisme. Først i SMil er det blevet en bevidst side af hendes tilværelse. Lone er sadist.

“Har du et godt råd til nye sadomasochister?”

“Ja, det har jeg: Tal med andre, som er tiltrukket af de samme ting. Kom ud af busken og mød mennesker, som taler det samme sprog,” smiler hun varmt.

“Du foreslår, at de uden videre henvender sig i SMil?”

“Ja, det gør jeg,” siger hun uden tøven. “Jeg har aldrig - hverken før eller siden - oplevet noget sted, hvor man uden videre bliver modtaget på den måde. For mig var det en stærk oplevelse at komme i SMil

første gang. Siden har jeg følt mig hjemme her. Det er, tør jeg godt at sige, meget let at føle sig velkommen i SMil.

Men det er på den anden side lige så vigtigt, selv at vise åbenhed - at turde stille spørgsmål og vise sin usikkerhed. Her er jo mange mennesker, som på et eller andet tidspunkt har gjort sig de samme tanker eller bekymringer - eller haft den samme lyst - og de er lettere at få i tale, hvis man selv viser initiativ.”

Vi er ikke eksperter

“Har du også noget, du gerne vil sige til de garvede sadomasochister?”

“Ja - prøv at være mere lydhøre overfor nye mennesker og nye måder at se tingene på. Mange af os ænses ganske enkelt ikke, at der omkring os er mennesker, som ikke alene gerne vil høre om vores erfaringer - men som rent faktisk også selv har en masse at byde på. Vi kunne lære så meget af hinanden og være meget for hinanden, hvis vi ind imellem bare turde åbne lidt op. Og så synes jeg, det er vigtigt, at vi ind imellem minder os selv om, at der ikke bare er en rigtig eller en forkert måde at dyrke SM på - men lige så mange variationer og måder at nyde på, som der er mennesker. Vi bliver aldrig eksperter.”

En friere debat om SM

“Hvad vil du gerne huskes for som formand for SMil i København?”

“Jeg vil gerne huskes for at have været med til at skabe en mere åbenhjertig debat om SM. -Ikke blot udadtil, men bestemt også indbyrdes. Vi har stadig mange tabuer og forbehold, som ikke gavner nogen af os synderligt. Jeg vil være glad, hvis jeg blot har bidraget til, at vi får en friere, mindre kejtet og mere imødekommende debat om SM og om seksualitet i det hele taget.”

Jeg følges med Lone ud af døren og vi siger på gensyn i snevejret. Jeg kigger efter hende, da hun trækker jakken sammen om sig og går ind mod byen. Intet viser, at her går lederen for en forening af sadomasochister. Men det gør hun altså, og hun har noget på hjerte.

lars@smilbladet.dk